

maal den selv samme Opfattelse, som de allerfleste Arbejdere her i Landet har, nemlig, at det er en foragtelig Ting at være Skruebrækker. Det ærede Medlem føjede til, at han derimod maatte misbillige mange af de Midler, der anvendtes overfor Skruebrækkere, og han erklærede, at de maatte straffes moralsk. Ja, for saa vidt det vilde virke paa dem, kan jeg være ganske enig med det ærede Medlem; dersom det var tilstrækkeligt i alle Tilfælde, vilde det jo være priseligt, at man blev staaende derved. Det hænder imidlertid, at man kommer til at staa overfor Individuer, paa hvem moralsk Afstraffelse er ganske virkningsløs.

Og her kommer vi saa til det Spørgsmaal, som ogsaa er Kærnen i § 3, nemlig hvilke Midler der kan være anvendelige og tilladelige i den Kamp, som nu en Gang imellem ikke kan undgaas mellem Samfundsklasserne. Og dér vil jeg sige, at efter min Formening er det Arbejderne, der anvender de mest — skal vi sige: humane Midler. Der er jo en betydelig Forskel paa at strejke og paa at iværksætte Lockout. Ved en Strejke sker der i Almindelighed ikke andet end, at Arbejderne, naar de ikke kan gennemføre deres Fordringer, søger at ramme en Mand paa Pengepungen; videre gaar disse Handlinger fra Arbejdernes Side ikke. Men saa snart man kommer til en Lockout, etableret af Arbejdsgiverne, er det et ganske andet Middel, der bringes i Anvendelse, idet man ikke alene sætter de vedkommende genstridige paa Porten, men gaar langt videre. Ærede Medlemmer kender alle disse Meddelelser om, at nu vil man forelægge en kompetent Forsamling Forslag om, i hvor stor Udstrækning man skal kaste Smede, Murere og Tømrere paa Gaden, fordi Skræddermestre og Skræddersvende ikke kan blive enige om deres Lønforhold; derved antager Arbejdskampen straks et langt mere grusomt og ubarmhjertigt Præg, end naar det kun drejer sig om, at nogle Arbejdere forlader en Arbejdsplads, fordi de ikke kan faa den Løn eller de Arbejdsforhold, de ønsker. I saa Henseende, maa jeg sige, har Menneskene, Overklassen, ikke forandret sig gennem Tiderne; gennem Aartusinder har de anvendt det selv samme Middel, nemlig Sult. Naar man kaster 10 000, 20 000, 100 000 Arbejdere paa Gaden, hvoraf den største Part naturligvis er ganske uskyldig i den staaende Strid, er det ganske simpelt et Forsøg paa at udsulte en hel Samfundsklasse. Men kan man i det hele taget bringe et mere grusomt Middel til Anvendelse overfor sine Medmennesker end netop Sult? Hvis man kun

ramte — hvad skal vi sige — dem, der var direkte impliceret i Striden, men man rammer ikke alene dem, man rammer mange, mange andre Arbejdere, og derefter rammer man Kvinder og Børn; det er den næste Følge af en saadan Lockout, at Kvinder og Børn inddrages i Striden. Med haard Haand, uden nogen som helst Barmhjertighed, bliver man ved at spærre dem ude fra Arbejde o. s. v., indtil de bøjer sig, det vil sige, indtil Sulten har overmandet dem. Jeg kan sige til det ærede Medlem Hr. Fraenkel, at i og for sig har det mange Gange i det sidste halve Aars Tid gjort mig ondt at læse den konservative Presse her i Landet, naar den bragte Meddelelser om den engelske Minestrejke, for der var en undertrykt Glæde, hver Gang man kunde meddele, at nu var Minearbejderne vistnok ved at sulte saa haardt, at nu maatte de underkaste sig, og man fik under hele den Kamp et rigtig levende Indtryk af, hvorledes Overklassen er i Stand til at anvende den forfærdeligste Tortur overfor Smaaafolk i Kampen om Lønspørgsmaal; for det var et rent Lønspørgsmaal, det dér drejede sig om.

Naar man saa kommer til mig og beklager sig over, at Arbejderne anvender haarde Fremgangsmaader, f. Eks. overfor de stakkels 13 Bønder i Kolindsund — den Sag, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup har rejst Landet rundt med og ved alle mulige Lejligheder klemt Taapersen udover alle Grænser —, maa man kunne forstaa, at jeg, som selv har været Arbejder, ikke kan føle den samme Smerte i Brystet, som det ærede Medlem føler, naar han taler om disse 13 Gaardmænd; efter min Formening har de selv hele Skylden for det, de er kommet ind i, de vil ikke finde sig i Organisationerne, de Organisationer, som den højtærede Minister finder er rimelige, men som det ærede Medlem ikke vil finde sig i; de jog Arbejdernes Formand ud af Gaarden derovre, da han kom og tilbød Forhandling, ja, det var endda ikke tilstrækkeligt, Arbejderne indfandt sig allerærbødigst hos den stormægtige Bondemand derovre og anmodede om Forhandling (*Fraenkel*: Det gør Arbejderne nu slet ikke!). Ja, ja, jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Fraenkel, at ude paa Landet er Forholdene maaske mange Steder anderledes end dem, det ærede Medlem kender herinde i København, heldigvis er Arbejderne herinde jo ikke længere saaledes stillet, at de behøver at sætte Træskoene i Forstuen og tage Hatten i Haanden, naar de vil tale med en Arbejdsgiver, men ude paa Landet er en fattig Daglejer i mange Tilfælde en ringe Mand